

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 25Co/254/2017  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715206719  
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2715206719.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: C. R., nar. X.XX.XXXX, bytom O. XXX, o zaplatenie 1.205,33 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 5C/516/2015-43 zo dňa 19.9.2017 - vo výroku I. v časti, ktorou súd umožnil žalovanému uhradiť dlh v splátkach, vo výroku II., ktorou súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III., ktorou súd priznal žalobcovi pomernú náhradu trov konania, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu - vo výroku I. v časti splatnosti a vo výrokoch II. a III. zrušuje a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 730,88 Eur spolu s úrokom z omeškania v sume 1,92 Eur a s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 730,88 Eur od 14.8.2015 až do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 30,- Eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Výrokom II. súd vo zvyšku žalobu zamietol. Napokon výrokom III. vyslovil, že žalobca má právo na náhradu trov konania vo výške 21,20%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch..., ako i § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

3. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne iba čiastočne. Súd mal za preukázané, že medzi stranami vznikol záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere zo dňa 11.11.2013, ktorý je vzťahom spotrebiteľským, založeným zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.000,- Eur s dohodnutým úrokom vo výške 19,9% ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 74,47 Eur zahŕňajúcich splátku príslušnej istiny a úroku, splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. V zmluve bol uvedený termín splatnosti 1. anuitnej splátky 10.12.2013, splatnosť úveru dňa 10.11.2016, výška RPMN 26,81%, priemerná výška RPMN 20,83% a celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 2.780,92 Eur. Súd preskúmal zmluvu o spotrebiteľskom úvere z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva obsahovať podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia ako náležitostí

zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Zmluva obsahuje len údaj o počte splátok 36, výšku splátky 74,47 Eur a to, že splátka má byť uhradená do 10. dňa v mesiaci. Z uvedeného ale nie je zrejmé aká časť splátky pohľadávky je určená na splátku istiny a aká časť na splátku úroku. Tieto údaje neobsahujú ani všeobecné obchodné podmienky žalobcu, ktoré patria k zmluve, pričom tieto neboli podpísané zo strany žalovaného, a rovnako ani sadzovník poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky), čo je práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by takto nemal byť pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, zavádzaný ani problematickým údajom o úrokoch, z ktorého nebude schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť).

4. Vzhľadom na vyššie uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy súd považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za platnú a úver za bezúročný a bez poplatkov (dohodnutých aj nedohodnutých) v súlade s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže si žalovaný svoj dlh nesplnil riadne a včas, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 730,88 Eur, teda poskytnutý úver v sume 2.000,- Eur bez úrokov a bez poplatkov po odpočítaní zaplatených splátok v sume 1.274,58 eur, čo mal súd preukázané z prehľadu splátok, a ku ktorej súd pripočítal žalobcovi priznaný poplatok za poistenie schopnosti splácať úver v sume 5,46 Eur. Na základe uvedeného súd žalobu vo zvyšnej časti týkajúcej sa úrokov a príslušenstva k nim patriaceho zamietol.

5. Keďže žalovaný nezaplatil svoj dlh riadne a včas, dostal sa do omeškania, čím žalobcovi vzniklo právo na úroky z omeškania z priznanej sumy. Súd preto priznal žalobcovi vyčíslený úrok z omeškania vo výške 1,92 Eur za obdobie do predčasnej splatnosti úveru a vo výške 5% ročne zo sumy 730,88 Eur od 14.8.2015 do zaplataenia v zmysle žaloby, pretože takto priznaný úrok z omeškania nepresahuje zákonný úrok z omeškania v zmysle Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd však úrok z omeškania priznal len zo sumy priznanej istiny vo výške 730,88 Eur, na ktorú vznikol žalobcovi nárok a teda len s touto sumou sa žalovaný dostal do omeškania.

6. Súd prvej inštancie v podľa § 217 ods. 2 CSP povolil žalovanému splácať pohľadávku v splátkach vo výške 30,- Eur mesačne, z dôvodu, že súd má za to, že nie je v schopnostiach žalovaného splatiť celý dlh naraz s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročenosť celého plnenia. Výšku určených splátok súd považoval za primeranú k výške priznanej pohľadávky a pomerom žalovaného a zároveň mal za to, že povolením splátok nebudú ohrozené práva žalobcu, a to vzhľadom na osobu žalobcu a výšku priznanej sumy.

7. Rozhodnutie o trovách súd oprel o ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP s tým, že žalobca bol úspešný vo výške 60,60%, neúspešný vo výške 39,40% a pomer jeho úspechu a neúspechu je 21,20%.

8. Proti tomuto rozsudku výlučne v rozsahu priznania možnosti žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach - časť výroku I., v zamietnutej časti - výrok II. a v časti trov konania - výrok III., podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania, aj náhradu trov odvolacieho konania, vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Uviedol, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, rozsudok považuje za nesprávny a odvolanie odôvodňuje dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP).

9. Žalobca k tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 1 písm. k) uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj obchodné podmienky banky (VOP). Výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy, z ktorého vyplýva, že počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, čo platí aj pre

údaj o výške splátky. Bezplatne kedykoľvek poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov. Tieto informácie pritom poskytuje banka klientovi už v rámci informácií pred uzatvorením zmluvy. Anuitná splátka sa skladá zo splátky istiny a splátky úroku a jej výška sa nemení. Výška, počet a termíny splátok a iných poplatkov sú uvedené už v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj súčasťou zmluvy. Z povahy jednotlivých poplatkov vyplýva, že nie je možné vopred stanoviť počet koľkokrát bude klient povinný daný poplatok zaplatiť a zároveň termín splatnosti poplatku vyplýva zo zásad spoplatňovania, ktoré sú súčasťou Sadzobníka. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho spoplatnenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Každopádne poradie uspokojovania pohľadávky obsahuje bod 2.5.5 VOP. Odvolateľ poukázal aj na to, že v prospech jeho argumentácie svedčí aj rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, z ktorého zdôraznil záver, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne, alebo na inom trvalom nosiči. Čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Na základe toho odvolateľ uzavrel, že povinnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Na podporu svojho názoru žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/149/2016-60 a Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/60/2017-46, 6Co/84/2017-57, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/454/2016-66, Krajského súdu v Trnave č.k. 6Co/310/2017-109.

10. Odvolateľ upriamil pozornosť súdu aj na Informácie odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, zverejnenej na internetovej stránke NBS. NBS uvádza, že vo svetle uvedeného rozsudku nemožno podľa Smernice 2008/48 v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach, keďže nie je ustanovená povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne. Ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu Zákona o spotrebiteľských úveroch nenaznačuje, že by zákonodarca mal ustanoveným v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48.

11. K rozhodnutiu súdu o povolení uhrádzať dlh v splátkach žalobca odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/498/2016-72, Krajského súdu Prešov č.k. 17Co/17/2017-63, 9Co/83/2017-60, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/18/2017-95. Poukázal na to, že priznaním žalovanému možnosti plnenia dlhu v splátkach po 30,- Eur súd postupoval v rozpore so zákonom, keďže táto splátka je o viac než polovicu nižšia než v akej mal uhradiť úver v zmysle zmluvy 74,47 Eur. Namiesto sankcie za to, že si neplnil žalovaný svoje povinnosti, bol takto „odmenený“. Takéto rozhodnutie by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti. V tejto súvislosti odkázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/322/2016-85.

12. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo v napadnutých častiach rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím

ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

14. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru, keď pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúce obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a preto v tomto rozsahu je dôvodné žalobu zamietnuť; tiež či boli splnené zákonné podmienky pre umožnenie žalovanému uhradiť priznanú časť dlhu v splátkach vo výške 30,- Eur mesačne a nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť priznania náhrady trov konania žalobcovi v rozsahu 21,20%. Vyhovujúca časť rozsudku vo výroku I. s výnimkou splatnosti dlhu, nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

15. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

16. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

17. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

18. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

19. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek

počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

20. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; podľa písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

21. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

22. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

23. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

24. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

25. Citovaný rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí

obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

26. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

28. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v cit. rozsudku SD EU. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

29. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, záver súdu prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údaja za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v otázke

splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z.), odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je v tomto smere dôvodné.

30. V dôsledku prijatia vyššie uvedených nesprávnych právnych záverov sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a poplatkov zo spotrebiteľskej zmluvy z iných relevantných hľadísk a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offio súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

31. Odvolateľ preskúmaný rozsudok napadol tiež v časti umožnenia žalovanému dlh zaplatiť v určených splátkach. Vzhľadom na to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, ktorou povolil žalobcovi uhradiť dlh v splátkach po 30,- Eur mesačne, neodkazuje na vykonané dokazovanie, jeho výsledky, ani ustálené pomery žalovaného, či okolnosti prípadu, ktoré mali viesť súd k záveru o splnení podmienok pre aplikáciu § 217 CSP a k povoleniu žalovanému uhradiť dlh v určených splátkach, odôvodnenie rozhodnutia v časti zročnosti priznanej pohľadávky nemá náležitosti v zmysle § 222 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné. Navyiac určenie splátok závisí od ustálenia celkovej povinnosti žalovaného, ktorú bude možné určiť až v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie o časti veci, v ktorej je vec zrušená a vrátená na ďalšie rozhodnutie. V dôsledku toho odvolací súd považoval za nevyhnutné zrušiť rozsudok i v napadnutej časti výroku I. v splatnosti (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP).

32. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade aj nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

33. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie a to i v časti prípadne žalovanému priznanej výhody splátok, je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí pritom prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania, včítane tohto odvolacieho (§ 396 ods. 1 CSP).

34. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).  
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).